

Ἡ εἰς Ἄδου κάθοδος - Ἀνάστασις

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχὴν· καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων Θεόν καὶ ὑπερένδοξον.

(Ἀναστάσιμος κανὼν. Ὡδὴ Ζ')

Πληροφορίες γιὰ δωρεάν ἀποστολὴ τευχῶν
στό τηλ.: 2310212659

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Σκέψεις καὶ Πόθοι

Κάτω ἀπὸ τὴν σκιά
τοῦ ματώβρεκτου Σταυροῦ
τοῦ Χριστοῦ, τοῦ αἰωνίου
ὄροθεσίου τῆς ἀπυθμένου
Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

† † †

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς
κατάρως τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ
σου Αἵματι· τῷ Σταυρῷ
προσηλωθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ
κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν
ἐπήγασας ἀνθρώποις,
Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

(Κάθισμα. Ἦχος δ'
Μεγ. Πέμπτης ἑσπέρας)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΠΑΣΧΑ 2006

Ἐρχόμενος ὁ Κύριος, πρὸς τὸ ἐκούσιον Πάθος, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ: Ἴδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθῶμεν αὐτῷ, καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς· ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ, καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ. Οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, διὰ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν· καὶ συνανηψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

(Ἐκ τῶν Αἰῶνων τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγ. Δευτέρας)

Σημείωσις: Κάθε ἡμέρα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἅς γίνεται μελέτη τοῦ ἀναγραφομένου ἀγιογραφικοῦ ἀναγνώσματος καὶ προσπάθεια βιώσεως τοῦ ἀναλόγου γεγονότος.

(Τὸ φυλλάδιο αὐτὸ πού ἐκδόθηκε πρό ἐτῶν ἀπὸ τοὺς Ἐκκλ. Κύκλους Συμμελέτης Ἀγίας Γραφῆς Λαρίσης, ἐπανεκδίδεται γιὰ τρίτη φορά ἀπὸ τίς ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», μέ τὴν εὐλογία τοῦ σεβαστοῦ Γέροντος Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Μυτιληναίου, Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Κομνηνείου Στομίου Λαρίσης, εἰς μνήμην τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ Ἰωάννου - Σημέλας, Σωτηρίου - Μαρίας καὶ Δημητρίου - Ἰωάννας. Εὐχεσθε).

Εἰκόνα ἐμπροσθοφύλλου: Ἡ Σταύρωσις (16ος αἰὼν) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου, Ἁγ. Ὅρος.

Εἰκόνα ὀπισθοφύλλου: Ἡ εἰς Ἄδου κάθοδος - Ἀνάστασις, Ἱερός Ναός Παναγίας Ὁδηγητρίας, Μοναστήρι Πατριαρχείου Πεκίου, Σερβία.

Μ. Δευτέρα - Τοῦ θαύματος τῆς ξηρανθείσης ἀκάρπου Συκῆς μνείαν ποιούμεθα

Καρποφόροι

«Καὶ οὐδέν εὔρεν ἐν αὐτῇ εἰ μὴ φύλλα μόνον»

(Ματθ. κα' 18-22)

Ἐνα πρωινό, ὁ Χριστὸς πείνασε. Καὶ πλησιάζοντας στό δρόμο μιά συκιά, ἀνεζήτησε σῦκα. Ὅμως, φύλλα μόνο βρῆκε. Καὶ ἡ καταδίκη τῆς ξηρασίας ἦλθε νά πλήξη τὸ ἄκαρπο δένδρο.

Καὶ σύ ἀδελφή ψυχῇ, μέ δένδρο μοιάζεις μέσα στό περιβόλι τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.

Ἦλθε πολλές φορές κοντά σου ὁ Οὐράνιος Περιβολάρης.

Σέ πότισε μέ τὴ θεία Του Χάρι.

Σέ λίπανε μέ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη Του.

Σέ κλάδεψε μέ τὴν στοργικὴ Του παιδαγωγία.

Καὶ τώρα, πεινασμένος γιὰ τὴν σωτηρία σου, ἔρχεται νά βρῇ τὸν «καρπὸ».

Ψάχνει κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς τυπολατρείας σου μήπως βρῇ τὸν καρπὸ τῆς μετανοίας σου. Μά τὰ κλαδιά σου ὑπερήφανα ὑψωμένα δέν ἔχουν τίποτα νά τοῦ προσφέρουν.

Ξαναψάχνει μήπως λάθεψε.

Ἀναζητᾶ δάκρυα κατανύξεως! Ἐρευνᾶ γιὰ σκιρτήματα καρδίας!

Φτωχὴ ψυχῇ! Τόση ἀκαρπία!

Καὶ ἡ καταδίκη τῆς αἰωνίου σου ξηρασίας σέ ἀναμένει.

«Ἦ ψυχὴ μου, τῆς ξηρανθείσης Συκῆς, διὰ τὴν ἀκαρπίαν, τὸ ἐπιτίμιον φοβηθεῖσα, καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας προσάγαγε Χριστῷ, τῷ παρέχοντί σοι τὸ μέγα ἔλεος».

**Μ. Τρίτη - Τῆς τῶν Δέκα Παρθένων Παραβολῆς
μνείαν ποιούμεθα**

Γρηγοροῦντες

«Γρηγορεῖτε οὖν...» (Ματθ. κε' 1-13)

Ἡ σκόνη τῆς ψυχῆς. Ἐτσι ὠνόμασαν τὴν **ραθυμία**, τὴν ἀναμελιά ἐκείνη τῆς ψυχῆς γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ τὴν σωτηρία. Καὶ σιγά-σιγά, βουλιάζει στὴν ἀφάνεια ὅπως ὄλα τὰ ἀρχαῖα τοῦ κόσμου τούτου κτίσματα. Τό ἔργο τῆς ἀναμελιᾶς ἔρχεται ν' ἀποτελειώση ἢ **ἀγνοια** τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῆς μελέτης, καὶ κατοπινά, ἢ **λησμοσύνη** γιὰ ὅ,τι καλὸ παλιά ἢ ψυχὴ ἔχει πάρει.

Καὶ ἡ ψυχὴ μου, Κύριε, κολώνα σπασμένη ἀπὸ τό θεῖο Οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας Σου, θάπτεται στῆς ραθυμίας τό χῶμα.

Δώσε μου, Μεγάλε Ἀνιχνευτά τῶν ψυχῶν, τὴν σκαπάνη τῆς θείας **ἐγρηγόρσεως** γιὰ νά σοῦ τὴν προσφέρω εὖρημα πολύτιμο στὴν ἀγάπη Σου.

Ψυχὴ ἀθλία! Ἐπιμένεις ἀκόμη νά βρίσκεσαι στὴ χώρα τῆς ραθυμίας, ὅταν ὁ Κύριός σου ἀγωνιᾷ στὴ Γεθσημανῆ Του;

Ἵπνώττεις στὴν τρυφηλότητα τοῦ κόσμου, ὅταν Ἐκεῖνος ἀγρυπνεῖ ἐκεῖ γιὰ σένα; Γελᾷς ξένοιαστα, ἐνῶ Ἐκεῖνος μουσκεύει στὸν ἰδρώτα τοῦ πόνου;

Νύχτα τῆς ψυχῆς μου! Νύχτα μ' ἀξημέρωτα σκοτάδια!

Σέ λίγο θ' ἀκουστῆ τό ἐγερτήριο σάλπισμα: **«Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ».**

Θά ψάχνης γιὰ τό λυχνάρι τῶν ἀρετῶν. Μά τό λάδι του θά εἶναι τελειωμένο. Σπασμωδικά θά ζητᾷ τὴν μετάνοια. Θά θελήσης νά τρέξης γιὰ πράξεις ἐλεημοσύνης καὶ ἀγάπης. Ὅμως, ἢ πόρτα τοῦ Νυμφῶνος θά ἔχη κλείσει ξωπίσω σου....

Γι' αὐτό:

«Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν, ἐννοοῦσα ψυχὴ μου, **ΓΡΗΓΟΡΗΣΟΝ**, ἀνάπτουσα λαμπάδα σου, ἐν ἐλαίῳ φαιδρύνουσα· οὐ γὰρ οἶδας πότε, πρὸς σέ ἐπελεύσεται, ἢ φωνὴ ἢ λέγουσα· Ἴδού ὁ Νυμφίος σου. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ νυστάξης καὶ μείνης ἔξωθεν κρούουσα, ὡς αἱ πέντε Παρθένοι· ἀλλ' ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσης Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐν ἐλαίῳ πίονι καὶ δώῃ σοι τὸν Νυμφῶνα, τὸν θεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ».

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν».

(Μάρ. 14, 38)

Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δούλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν εὐρήσει ραθυμοῦντα· βλέπε οὖν, ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

**Μ. Τετάρτη - Τῆς ἀλειψάσης τόν Κύριον μύρω
ἀμαρτωλῆς γυναικός, μνείαν ποιούμεθα**

Ἀγαπῶντες

«Ὅτι ἠγάπησε πολύ...»

(Ματ. κς' 6-16, Λουκ. ζ' 36-48)

Ἀγάπη - Προδοσία.

Οἱ δύο πόλοι τῆς καρδιάς.

Ἡ θά ἀγαπᾶς τόν Ἰησοῦν, ἢ θά τόν προδίδης.

Τρίτη κατάστασις δέν ὑπάρχει. Κανείς δέν στάθηκε ἀδιάφορος μέσα στήν Ἱστορία ἀπέναντι στόν Ἰησοῦν. Κάποια ὀπωσδήποτε στάσι θά ἔχης πάρει ἀπέναντί Του. Ἡ θά τοῦ πλένης τά πόδια μέ τά μῦρα τῆς ἀγάπης σου ἢ θά τόν προδίδης μέ τήν ἱκανοποίησι τοῦ ἐγωισμοῦ σου.

Ἀμαρτωλή Γυναίκα - Ἰούδας

Ἡ πρώτη, ἀμαρτωλή καί μακρῶς ἀπ' τό Θεό, φθάνει μέχρι τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ ἀδειάζοντας σ' αὐτά τό ἀλάβαστρο τῆς καρδιάς της. Ὁ δεύτερος, μαθητής καί κοντινός τοῦ Ἰησοῦ, ἀνοίγει τό χέρι νά δεχθῇ τά ἀργύρια τῆς προδοσίας του.

Ἀδελφή ψυχῆ, σέ ποιό πόλο τοῦ συναισθηματικοῦ σου ἄξονα, στάθηκες;

Ὁ Λόγος, ἀπό ἀγάπη ντύνεται τήν ἀνθρώπινη φύσι, γιά νά μάθη ἐσένα νά ντύνεται τό ἔνδυμα τοῦ Θεοῦ, τήν ἀγάπη.

Ὁ Θεός εἶναι Φῶς.

Ὁ Θεός εἶναι Ἀγάπη.

Ἡ Ἀγάπη εἶναι Φῶς. Αὐτός πού ἀγαπᾶ, εἶναι Φῶς.

Στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἕνας Νόμος μόνον θά ὑπάρχει: ὁ Νόμος τῆς Ἀγάπης. Ἡ μᾶλλον δέν θά ὑπάρχη κανένας Νόμος. Γιατί ὅ,τι γίνεται βίωμα, παύει νά ὑπακούη σέ Νόμο. Τόν ξεπερνᾶ.

Αὐτός πού ἀγάπησε ἐδῶ στή γῆ πολύ τόν Ἰησοῦν, ἐκεῖ θά συναντήση ὀλοκάθαρα τό αἰώνιο πρόσωπο τῆς Σαρκομένης Ἀγάπης.

Ἡ ψυχῆ μου, Κύριε, θέλει πολύ νά σέ ἀγαπήσῃ.

«Ὅτι ἠγάπησε πολύ...». Τά λόγια σου αὐτά μέ πυρῶνουν.

Ὅσο στόν κόσμο αὐτόν θά ζῶ, θέλω κεράκι εὐλαβικό στήν ἄκρη τῆς ἁγίας Σου Εἰκόνας νά φωτίζω, λυώνοντας ἀπό δάκρυα ἀγάπης...

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος α'.

Τόν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον, καί ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ λάμπρυνόν μου τήν στολήν τῆς ψυχῆς, φωτοδότα, καί σῶσόν με.

**Μ. Πέμπτη - Τόν Μυστικόν του Κυρίου Δείπνον
εορτάζομεν**

Χριστοφόροι

*«Ὁ τρώγων μου τήν Σάρκα καί πίνων μου τό Αἷμα
ἐν ἐμοί μένει κάγώ ἐν αὐτῷ»*

(Ἰωάν. ζ' 22-59, Ματθ. κς' 17-29)

Τό μάννα ἔθρεψε τούς Ἑβραίους στήν ἔρημο 40 ὀλόκληρα χρόνια, ἀλλά δέν ἦταν τό μάννα τό ἀληθινό. Ἦταν μόνον τό ἀντίτυπό του. Ὅσοι τό ἔφαγαν, πέθαναν.

Ἐπρεπε νά ἔλθῃ τό Μάννα τό Ἀληθινό, πού ὅσοι θά τό τρώγουν ποτέ δέν θά πεθάνουν. Αὐτό ζήτησαν κι ἐκεῖνοι πού χόρτασαν ψωμί ἀνάμεσα στό πλῆθος τῶν πεντακισχιλίων. Δέν ἀνεγνώρισαν ὅμως ὅτι τό Ἀληθινό Ψωμί, «ὁ Ἄρτος ὁ Ἀληθινός» ἦταν μπροστά τους. *«Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος», ἀλλ' «ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ Ἄρτου ζήσεται εἰς τόν αἰῶνα».*

Ἔτσι νομίζουν πολλοί. Στή συσσώρευσι ὑλικῶν ἀγαθῶν φαντάζονται ὅτι ὑπάρχει ἡ ζωή καί ἡ εὐτυχία. Μοιάζουν μ' ἐκείνους ἐκ τῶν πεντακισχιλίων πού πλησίασαν τόν Κύριο καί ζήτησαν «τήν βρωσιν τήν ἀπολλυμένην». Καί αὐτοί εἶναι οἱ πολλοί. Οἱ λίγοι μόνον, οἱ Δώδεκα, ὁ πολύ στενός Κύκλος, κατενόησε τόν Ἰησοῦν. Αὐτοί μείναν, σ' ἐκεῖνο πού ἔλεγε.

Εἶναι πολύ δύσκολο νά διακρίνης τί ἔχει ζωή μόνιμη καί αἰώνια καί τί δέν ἔχει. Ἐκείνους πού ὁ Πατήρ ἤλκυσε πρὸς τον Υἱόν, αὐτοί μόνον μποροῦν νά καταλάβουν πού εἶναι ἡ ζωή (Ἰωάν. ζ' 44).

«Ὁ τρώγων μου τήν Σάρκα... ἐν ἐμοί μένει κάγώ ἐν αὐτῷ». Σῶμα καί ψυχή γίνονται κατοικητήριο τοῦ Χριστοῦ.

«Χριστοφόροι» καί *«Θεοφόροι»*. *«Σύσωμοι»* καί *«Σύναιμοι»*.

Πόση ἄμετρη εἶναι ἡ Ἀγάπη Σου, Κύριε!

Πῶς μέ ἀξίωσες, μέλος δικό Σου νά γίνω! Ἡ σκηνή τούτη ἢ ρυπαρή, σκηνή δική Σου νά γίνῃ! Ἀπορῶ καί ντρέπομαι τόν ἑαυτό μου! Ποῦ νά τόν ἀκουμπήσω, καί ποῦ ν' ἀπλώσω τά μέλη τά δικά Σου; Βλέπω τό φῶς τῆς χάριτός Σου καί ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς, ποθῶ πολύ, **Δοξαστικά** πολλὰ νά σ' ἀποδώσω....

Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερα, Υἱέ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τό μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

**Μ. Παρασκευή - Τά "Αγία καί Σωτήρια καί Φρικτά
Πάθη τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιτελοῦμεν**

Νεκρωμένοι

«Καί ἐσταύρωσαν Αὐτόν»

(Μάρκ. ιε' 1-41, Κολασ. γ' 1-5)

Μεγάλη Παρασκευή!

Σταύρωσις!

Τό μεγαλύτερο ἔγκλημα τῆς Ἱστορίας. Ὁ ἄνθρωπος σταυρώνει τόν Θεό του, ἀφοῦ προηγουμένως τόν γελοιοποίησε.

«Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος».

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ξεπεσμένος, ὅπως τόν κατήντησε ἡ ἄμαρτία.

Δείχνοντας ὁ Πιλάτος τόν Ἰησοῦν, ἔδειχνε στήν πραγματικότητα τήν ξεπεσμένη ἀνθρωπότητα ὅπως τήν ἀνέλαβε ὁ Θεός Λόγος. Φτωχέ ἄνθρωπε! Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ, δείχνει τήν ἀπύθμενη φτώχεια σου μπροστά στόν ἀπύθμενο δικό του πλοῦτο. Καί ὁ Θεός ἐπιμένει. Θέλει νά σέ ἀνεβάση. Θέλει νά σοῦ παρουσιάση τό μέγεθος τοῦ ἐγκληματός σου γιά νά φανῆ ὁ πλοῦτος τῆς δικῆς του ἀγαθότητος στή συγκώρησι.

Ἄπ' αὐτά ἀκριβῶς τά φλογισμένα στό σταυρό χεῖλη του, δόθηκε ἡ ἄφεσις. Καί ἀπό τήν λογχισμένη του πλευρά, βγήκε ἡ «καινή» τοῦ ἀνθρώπου «κτίσις». Ἐμεῖς τόν σταυρώσαμε, κι ἀπ' τίς ὠδίνες πού τοῦ προκαλέσαμε γέννησε τή σωτηρία μας.

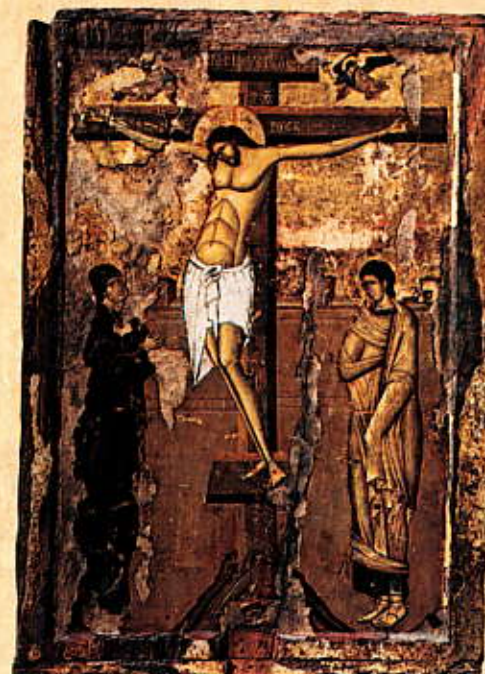
Ἕνας διάσημος ζωγράφος σ' ἓνα πίνακά του μέ θέμα τήν Ἀποκαθήλωσι τοῦ Ἰησοῦ, ἀνάμεσα στά πρόσωπα πού ἀποκαθηλώνουν τό νεκρό σῶμα τοῦ Κυρίου, ἔβαλε καί τό δικό του. Ὄταν ρωτήθηκε, ἀπήντησε ὅτι καί αὐτός μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς του εἶχε πολλά καρφιά μπηξει στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Φτωχή ψυχή! Ἦσουν καί σύ ἐκεῖ ὅταν σταύρωναν τόν Χριστό.

Τά μάτια σου τώρα γέμισαν δάκρυα. Ζήτησες ταπεινά συγγνώμην. Ἔλα λοιπόν καί σύ νά νεκρωθῆς μαζί μέ τόν Ἰησοῦν.

«Ἀπεθάνετε, καί ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ... Νεκρώσατε οὖν τά μέλη ὑμῶν τά ἐπί τῆς γῆς...».

Νά νεκρωθῶ, Κύριε, στήν ἄμαρτία, αὐτό λαχτάρησε ἡ θεϊκή Σου Καρδιά!

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ Σου αἵματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεῖς καί τῇ λόγῃ κεντηθεῖς, τήν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτήρ ἡμῶν, δόξα Σοι.

*Μ. Σάββατον - Τὴν Θεόσωμον Ταφὴν καὶ τὴν εἰς Ἄδου
κάθοδον τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐορτάζομεν*

Τολμηροί

*«Τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον
καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ»
(Μάρκ. ιε' 42-47)*

Ὁ Μέγας Διδάσκαλος εἶναι πιά νεκρός.

Ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων βρίσκεται σφραγισμένος μέσα σ' ἓνα τάφο. Ὅμως, οἱ συνειδήσεις τόσο ταραχθῆκαν ἀπὸ τὸ τέλμα τους μὲ τὰ λόγια Ἐκείνου, πού καὶ νεκρόν ἀκόμη τὸν φοβοῦνται. Τὸ ὄνομά Του προκαλεῖ τὴν ἀπέχθεια καὶ τὸ μῖσος. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἱκανά ἠλεκτρισμένη πού κανεὶς δημοσίᾳ δὲν μπορεῖ χωρὶς κίνδυνο νά μιλά γι' Αὐτόν.

Ἀπὸ κείνους πού στάθηκαν θαυμασταὶ τοῦ Ἰησοῦ, διακρίνονται δύο κατηγορίες.

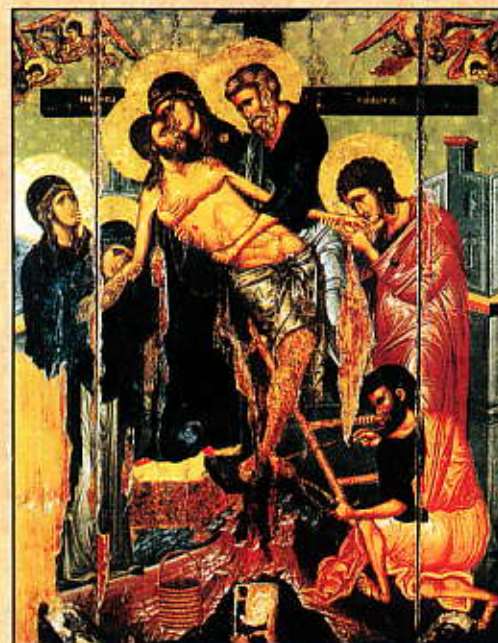
Ἐκεῖνοι πού φανερά τὸν ἀκολουθοῦσαν, καὶ ἐκεῖνοι πού γιὰ τὸν φόβο τῶν Ἰουδαίων ἔμειναν κρυφοὶ Μαθηταὶ Του.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νά καυχηθῆ ὅτι εἶναι τολμηρός. Ἄν μέσα σου ὀμνύης ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶσαι ἔτοιμος νά πεθάνῃς γι' Αὐτόν, ὁ Ἄπ. Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι Δέκα Μαθηταὶ σέ διαψεύδουν. Ἄν πάλι, μέσα σου δὲν αἰσθάνεσαι βεβαιότητες πίστεως καὶ ἀγάπης, ἔρχονται στιγμές πού στέκεσαι πιὸ πάνω ἀπὸ τὰ γεγονότα. Καὶ τοῦτο τὸ δείχνουν ὁ Νικόδημος, ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες.

Ἡ προσέγγισι τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς στοῦ Θεοῦ ἀπαιτεῖ τόλμη. Ὁ νοῦς ἔχει τοὺς δισταγμούς του ἢ καρδιά τοὺς λόγους της....

Ἡ τόλμη εἶναι θεϊκὸ δῶρο πού δίδεται στοὺς ταπεινοὺς.

«Οὐχ ὅτι ἱκανοὶ ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν, ...ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. γ' 5). Τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ θέλει τόλμη. Ἀκόμη καὶ ἡ βίωσι ἢ χριστιανικὴ ἀπαιτεῖ τόλμη. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἔτοιμος καὶ πρόθυμος νά ἀποδεχθῆ τὸ Εὐαγγέλιο, γι' αὐτὸ καὶ ἀντιτίθεται. Ἡ φυσικὴ κατάστασι τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι ὁ κίνδυνος. Ποτέ ὅμως δὲν θά πρέπει νά λογαριάζεται. Τρεῖς κινδύνους ἔχει ν' ἀντιμετωπίση: Τοὺς ἀνθρώπους, τὴ ζωὴ καὶ τίς ἀντίθεες πνευματικὲς δυνάμεις. Ἡ τόλμη πού τοῦ δίνει ὁ Χριστὸς θά τοῦ χαρίσῃ τὴν περιφανέστερη νίκη.

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ, κηδεύσας, ἀπέθετο.

**Κυριακή του Πάσχα - 'Η λαμπροφόρος 'Ανάστασις
του Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ**

Χαίροντες

«Χαίρετε...» (Ματθ. κη' 1-10)

«Τό λοιπόν ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε·
πάλιν ἐρῶ, χαίρετε» (Φιλιπ. γ' 1, δ' 4).

Ὁ ὕμνος τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ χαρά.

Ἡ πρώτη λέξι πού ἀκούστηκε ἀπό τό στόμα τοῦ Ἄνα-
στημένου Ἰησοῦ, ἦταν: «Χαίρετε».

Ἦταν ἡ χαρά πού σκόρπιζε ὁ μέγας Νικητής.

Ὁ Νικητής τοῦ διαβόλου, τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἀμαρτίας
καί τοῦ θανάτου. Ὁ Ψαλμωδός βλέπει μέσα στους αἰῶνες
τόν ἐρχομό τοῦ Νικητοῦ καί ἀποκαλύπτει μέ τό προφητικό
του μάτι τόν διάλογο τῶν Ἀγγέλων πού ὑποδέχονται στόν
Οὐρανό τόν Νικητή Χριστό. «*Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες
ἡμῶν, καί ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καί εἰσελεύσεται ὁ Βα-
σιλεύς τῆς δόξης. Τίς ἐστίν οὗτος ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης; Κύ-
ριος τῶν δυνάμεων, αὐτός ἐστίν ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης*»
(Ψαλμ. κγ' 9-10).

Καί ὁ Ἄπ. Παῦλος πλέον, χαιρετίζει τό γεγονός: «*Κατε-
πόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος. πού σου, θάνατε, τό κέντρον; πού
σου, ἄδη, τό νίκος; ... τῷ δέ Θεῷ χάρις τῷ δίδόντι ἡμῖν τό νίκος
διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Α' Κορ. ιε' 54-57).

Χριστιανός πού δέν ἔνοιωσε ἀκόμη τή χαρά πού δίδει ὁ
Χριστός, πρέπει νά ἀμφιβάλῃ γιά τόν Χριστιανισμό του...

Καί πῶς μπορεῖ κανεῖς νά μή χαίρῃ ὅταν γνωρίζῃ ὅτι ξό-
φλησαν οἱ παλιοί λογαριασμοί τῆς ἀμαρτίας, ὅτι ὁ θάνατος
νικήθηκε καί θά πάρωμε πίσω τά σώματά μας καί ὅτι Βασι-
λεία τρανή, αἰώνια καί θεϊκή ἐτοιμάστηκε γιά τούς ἀνθρώ-
πους;

«*Μηδεῖς θρηνεῖτω πενίαν*», βροντοφωνεῖ ὁ ἱ. Χρυσό-
στομος, «*ἐφάνη γάρ ἡ κοινή βασιλεία. Μηδεῖς ὀδυρέσθω
πταισμάτα· συγγνώμην γάρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μη-
δεῖς φοβεῖσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς τοῦ
Σωτήρος ὁ θάνατος... Ἄνστη Χριστός, καί νεκρός οὐδεῖς
ἐπί μνήματος. Χριστός γάρ ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή
τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο*».

Καί ὁ ποιητής, μέ ἀνακούφισι ψάλλει: «...Πλάκες πού
στέκατε βαριές, στά μνήματα καί στίς καρδιές, σᾶς ἔσπα-
σε ὁ Χριστός μου». Χριστός Ἄνστη! «Χαίρετε».

† † †

Δοξαστικό τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄναστασεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει,
καί ἀλλήλους περιπτωζώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καί τοῖς
μισοῦσιν ἡμᾶς· συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί
οὕτω βοήσωμεν· Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θά-
νατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμῶν χαρισάμε-
νος.